

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3852/2021
18.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хаџића, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца Јавног предузећа за дистрибуцију топлотне енергије „Топлификација“ са седиштем у Лазаревцу, кога заступа пуномоћник Немања Борисављевић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., кога заступа пуномоћник Бранко Павловић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 15215/18 од 24.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 18.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 15215/18 од 24.02.2021. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Вишег суда у Београду Гж 15215/18 од 24.02.2021. године и пресуда Основног суда у Лазаревцу П.бр.428/17 од 03.07.2018. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П 428/17 од 03.07.2018. године одбијен је тужбени захтев Јавног предузећа за дистрибуцију топлотне енергије „Топлификација“ Лазаревац, који је тражио да се обавезе АА да му на име дуга за извршене услуге испоруке топлотне енергије за период од 01.08.2014. године до 30.06.2016. године исплати појединачне месечне износе са каматом од доспећа сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе наведено у изреци пресуде, па је у целости укинута решење о извршењу извршитеља Исидоре Ранковић И.Ивк. бр. ../16 од 21.10.2016. године.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж. бр. 15215/18 од 24.02.2021. године одбијена је, као неоснована жалба и потврђена првостепена пресуда; одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога због којих се ревизија може изјавити, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд сматра да су у конкретом случају испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку да се о ревизији тужиоца одлучује као о изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, с обзиром на становиште нижестепених судова у погледу примене и тумачења Закона о комуналним делатностима и одредби Одлуке о снабдевању топлотне енергије у Граду Београду, а у вези настанка уговорног односа о пружању комуналне услуге.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, па је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује посебно на остале битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити применом члана 407. став 1. тачка 2. и тачка 3. ЗПП. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се у ревизији указује није прописана као ревизијски разлог.

Из утврђеног чињеничног стања произлази да је тужилац поднео предлог за извршење против туженог за накнаду испоручене топлотне енергије по достављеним рачунима, а која се односи на стамбени простор у Лазаревцу у улици ... број .. . Тужени је истакао приговор застарелости потраживања, па је тужилац током парничног поступка тужбени захтев прецизирао на период за који дуг није застарео (01.08.2014 – 30.06.2016. године), на износ од 37.448,00 динара. Тужени је такође истицао да са тужиоцем није у уговорном односу по коме би био корисник услуга нити тужилац за њега врши испоруку топлотне енергије, да његов стан није прикључен на топлотни систем, јер је тужилац у ходнику зграде извршио искључење стављањем вентила.

Имајући у виду овакве наводе туженог, првостепени суд је извео доказ читањем финансијске картице и рачуна за услуге грејања у спорном периоду, па је закључио да не постоји уговор о испоруци и наплати топлотне енергије за наведени стан. Стога је, применом члана 30. став 1. Одлуке о снабдевању топлотном енергијом у Граду Београду којом је прописано да пре прикључења кућних грејних инсталација на систем даљинског грејања, а по доношењу коначног решења о одобрењу за прикључење кућних грејних инсталација, комунално предузеће и тарифни купац топлотне енергије закључују уговор о продаји топлотне енергије, те да је тарифни купац топлотне енергије свако правно и физичко лице чији је објекат прикључен на топловодну мрежу и који на основу закљученог уговора купује енергију за сопствене потребе по прописаном тарифном систему (члан 2. став 1. тачка 5 Одлуке). С обзиром да тужилац

није доставио уговор о куповини топлотне енергије са туженим, нити доказе да је тужени фактички корисник топлотне енергије, првостепени суд је одбио тужбени захтев.

Другостепени суд је прихватио правно становиште првостепеног суда, такође сматрајући да тужени није у материјално правном односу са тужиоцем за исплату траженог износа, при чему је применио члан 13. став 6. Закона о комуналним делатностима и већ наведене одредбе Одлуке о снабдевању топлотном енергијом у Граду Београду. Другостепени суд сматра да се наведеном одлуком не дерогира Закон о комуналним делатностима, јер је могућност пружања комуналних услуга без закључења уговора у писаном облику предвиђена само у ситуацији у којој посебном одлуком јединице локалне самоуправе није предвиђено закључење уговора у посебној форми.

Врховни касациони суд сматра да се ревизијом основано указује на погрешну примену материјалног права, због чега су судови пропустили да на поуздан начин утврде битне чињенице, како би на правилан и законит начин оценили основаност тужбеног захтева.

Основано се у ревизији указује на образложење правног става Врховног касационог суда усвојеног на седници Грађанског одељења од 25.06.2019. године, који се односи на наплату комуналних услуга, по коме, на основу члана 13. Закона о комуналним делатностима, сам закон не захтева да се између даваоца и корисника комуналне услуге закључује посебан уговор, али је препуштено јединицама локалне самоуправе да у појединим областима наметне такву обавезу. У сваком случају, законом је прописано да и ако нема закљученог појединачног уговора давалац и корисник услуга су у међусобном уговорном односу, и то од момента почетка пружања комуналне услуге.

У смислу наведених законских одредби јасно произлази да се одредбама Одлуке о снабдевању топлотном енергијом у Граду Београду не дерогира Закон о комуналним делатностима у погледу настанка уговорног односа између даваоца и корисника комуналне услуге, у случају када нема закљученог појединачног уговора, (иако је Одлуком прописано закључење таквог уговора), те да у том случају међусобни уговорни однос настаје моментом почетка пружања комуналних услуга.

Имајући у виду да је тужени у току поступка истакао да је тужилац њему искључио довод топлотне енергије стављањем вентила у ходнику зграде, коју чињеницу судови у току поступка нису испитивали, а што је од значаја за правилну примену материјалног права, ревизија тужиоца је усвојена и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак.

У поновном поступку првостепени суд ће на поуздан начин испитати да ли тужилац врши испоруку топлотне енергије туженом, односно да ли је испорука топлотне енергије вршена за спорни период, да ли је и ако јесте када извршено искључење тужиоца са топлотног система, односно да ли између тужиоца и туженог постоји међусобни уговорни однос. При томе, чињеница да између тужиоца и туженог не постоји писани уговор закључен у смислу члана 30. став 1. Одлуке о снабдевању

топлотне енергије у Граду Београду не значи да они нису у међусобном уговорном односу, имајући у виду одредбу члана 13. став 4. Закона о комуналним делатностима, који је акт више правне снаге у односу на наведену одлуку. Пошто потпуно утврди чињенично стање, имајући у виду примедбе из овог решења, првостепени суд ће правилном применом материјалног права донети нову и закониту одлуку.

Из наведених разлога одлучено је као у ставу другом изреке решења, на основу члана 416. став 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић